

[Sønderup.]

der var et udtalt Behov for Arbejdskraft. Der er for mig ingen Tvivl om, at det i den første Sommer efter Befrielsen virkede i høj Grad hemmende paa Genopbygningsarbejdet, at man paa Grund af de røde Partiers Modstand ikke kunde komme i Gang med en haardt tiltrængt Revision af Understøttelsesreglerne. Det skete først for Alvor efter Valget i Efteraaret 1945. Til Trods for at den Revision, vi praktiserede for Arbejdsløshedslovens Vedkommende, var meget lempelig og ikke genindførte de tidligere Regler, blev man ved med at kredse om at genoplive Tyskertidens Bestemmelser. Her er det jeg i høj Grad føler mig skuffet over, at Socialdemokratiet ikke har villet anerkende de særlige Forudsætninger, som var til Stede i 1945 for de udvidede Lovregler, man paa det Tidspunkt satte i Værk. Jeg kunde føle mig fristet til i denne Forbindelse at spørge den højtærede Minister, om vi ogsaa kan vente, at der vil blive stillet Forslag om Genindførelse af Arbejdsfordelingsloven — for ikke at tale om Loven om Forbud mod Overarbejde; for i saa Fald havde det været mere bekvemt at tage dem allerede nu — saa vilde vi ikke spille Tingets Tid med senere hen at beskæftige os dermed.

Hvad angaar de nærmere Enkeltheder, hvorom der i Arbejdsløshedsforsikringsloven stilles Forslag, skal jeg kommentere nogle af dem.

Vi kan selvfølgelig ikke tiltræde, at Ikke-Forsørgerunderstøttelsessatser hæves fra $\frac{2}{3}$ - til $\frac{4}{5}$ -Grænsen af Fortjenesten, ligesom vi finder de øvrige Lempelser, der foreslaas i Forbindelse med Ikke-Forsørgere, ganske malplacerede, enten det saa angaar Huslejhjælp eller 26 Ugers Bestemmelsen, eller hvad nævnes kan i samme Forbindelse. Det er min bestemte Overbevisning, at de Understøttelsesmuligheder, de unge har, i Forvejen er mere end rigelige, og at en yderligere Forhøjelse let uvilkaarligt vil modvirke den Omflytning og Tilpasning efter Arbejdsmarkedet, som for Tiden er saa haardt paakrævet. De foreslaaede Forandringer for Karenstiden baade i Forbindelse med Sæsonarbejde og almindelige Ledighedsperioder kan ikke anses for særlig paakrævede, men især forekommer det urimeligt at slette den forlængede Karenstid i Forbindelse med den større Fortjeneste i en foregaaende Arbejdsperiode. Kan man da ikke, eller vil man ikke se det urimelige i, at en Person efter i et kortere Tidsrum maaske at have tjent, hvad der svarer til et Aars Normalindkomst, skal have Ret til straks at melde sig til Understøttelse, til-

med en Understøttelse, hvortil Medborgere, der muligvis er langt daarligere stillet, har maattet skatte? Det er den slags Forhold, der i usædvanlig Grad er med til at gøre Arbejdsløshedsforsikringen upopulær.

Hvad angaar Lovforslagets Bestemmelser om Lempelser for Militærpersoner, synes jeg, at de ser meget rimelige ud, og dem kan vi i og for sig paa Forhaand give vor Tilslutning.

Vi kommer saa til Refusionsbestemmelserne for Børnetillæg. Man ser i Bemærkningerne noget om, at Ideen til 75 pCt. Refusion er hentet fra Sverige. Ja, det virker ikke særlig overbevisende, for det er en løseveen Bestemmelse, der her er sat i Forhold til vort System, og der er derfor ikke noget reelt Sammenligningsgrundlag. Men det er jo gængs for Tiden, naar det passer i Krammet, at drage Paralleller med Sverige og Norge. Det var i Parentes bemærket den samme Mentalitet, der belemredes os med de smaa Bogstaver. Men det ser unægtelig noget mærkeligt ud, at samtidig med at man fra Kassernes Side og navnlig fra Dansk Arbejdsmandsforbunds Arbejdsløshedskasse klager over Børnetillæggenes tyngende Byrde, stiller man Forslag om yderligere at tage Overgangen fra henholdsvis 14—15 og 17—18 Aar med. Man øger altsaa herigennem Udgifterne, samtidig med at man klager over, at de tynger.

De Udgangspunkter, man har taget som Beregningsgrundlag for Forsørgere og for Børnetillæggen, synes mig at være meget large valgt. Kontingentet paa 3 pCt. sat i Forhold til den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste og Aftrapning af Normalledighedsprocenten vil ikke være saa forfærdelig svær en Eksamen at bestaa. Jeg er selvfølgelig klar over, at den Kasse, man i denne Forbindelse fortrinvis har for Øje, er Arbejdsmændenes, men for at sikre denne Kasse er det ikke nødvendigt at gaa saa langt ned som til at sætte Udgangspunktet til 3 pCt. af Gennemsnitsindtægten som Forholdet imellem Kontingent og Indtjeningsmuligheder. Arbejdsmændene har praktisk talt aldrig været saa langt nede, kun i 1944—46 var de i Omegnen af den Procentsats. Meget af Tiden har den ligget paa 5—6 pCt. af Gennemsnitsindtægten. Naar der nu er valgt 3 pCt., kunde jeg føle mig foranlediget til at spørge, om det er Udtryk for, at man regner med, at Kontingentet for Fremtiden i Kraft af de øgede Tilskud skal komme til at ligge paa 3 pCt. af Gennemsnitsindtægten. Hvis det er Tilfældet, vilde det være ensbetydende med, at Kontingentet i hvert Fald for Arbejdsmændenes